

השבת

fe רבי נחמן אהרנסא

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר: (קל"מ ב', סז)
טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

שבת פסק

📖 **לכה נא ארה לי ...** (במדבר כב, ו)

השם יתברך נתן כח כל כך להבחירה, עד שיש כח להאדם להמשיך הרוח דלעלא כרצונו דרך הקדשה, או להפוך חס ושלו, עד שיש כח להאדם שהוא רחוק מהקדשה בתכלית הרחוק, ואף על פי כן על ידי כח בחירתו יש לו כח להמשיך עליו איזה בחינה מהרוח דלעלא, עד שיהיה נדמה לו שיש לו רוח הקדש ורואה חזיונות ומראות אמתיות, כי המחשבה יש לה תקף גדול. ומי לנו משקץ ומתעב יותר מבלעם הרשע, ימח שמו אף על פי כן התגבר ברשעתו כל כך נגד הקדשה, עד שהמשיך עליו מראות וחזיונות נוראות, עד שאמרו רבותינו ז"ל: אבל באמות העולם קם, ומנו? בלעם.

על כן צריך האדם ליוהר מאד, שכל זמן שמרגיש בעצמו שאינו קדוש כראוי בשלמות, אזי יכניע ויבטל עצמו נגד הקדשה בשלמות, ולא ירצה לילך בגדולות ובנפלאות ממנו; כי אם ירצה אז להמשיך על עצמו מראות וחזיונות, יוכל לקלקל יותר ויותר, כאשר נכשלו בזה רבים מאד, רק ילך בתמימות ויבקש מהשם יתברך שיעזרו לצאת מפחיתת מדרגתו ויזכה לקדש את עצמו כראוי, ורק בשביל זה ישתמש ויתאמץ בגדל כח הבחירה שיש לו, וירבה לדבר בזה דבורים קדושים לפני השם יתברך, וכל כוונתו יהיה כדי שיוכה על ידי זה להכניע ולשבר הרע שלו לגמרי, כדי לשוב אל השם יתברך באמת ההפוך מדעת בלעם הרשע וחבריו ותלמידיו, שהם חזקים מאד בתקף הרע והטמאה שלהם ואינם רוצים להשפיל את עצמם נגד הקדשה, אדרבה הם רוצים להמשיך איזה בחינת רוח דלעלא מהקדשה למקומם הטמא, חס ושלו, להמשיך בחינת רוח נבואה, בחינת מראות וחזיונות למקומם, להגביר על ידי זה ביותר חס ושלו הרע על הטוב, והעיקר על ידי הדבור, כי הדבור יש לו כח גדול, הן בקדשה או להפוך חס ושלו, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל:

אף אנו נבוא עליהם באדם שכחו בפיו, כי הבחירה יש לה כח גדול, כנוצר לעיל וכמבאר בפנים.

ורשעים כאלו, שכונתם להרע, בודאי יהיה אחריתם להכרית; אבל איש הישראלי, שכונתו לטובה, שמכיר את מקומו ושפלות מדרגתו, ואף על פי כן הוא מתגבר גם בעמק נפילתו לדבר דבורים קדושים הרבה מתורה ותפלה והתבודדות וכו', וכל כוונתו לטובה, בכדי שיוכה לצאת מהרע שלו ולשוב אל השם באמת. ואז בודאי יש להשם יתברך נחת רוח מזה, ולא יהיה נאבד שום דבור, וסוף כל סוף ישוב להשם יתברך באמת. ואז אם יזכה ויהיה ראוי לזה, לקבל רוח הקדש אמתית דרך הקדשה בשלמות השם הטוב יעשה עמו כרצונו. (הלכות חדש ד', אותיות ח' ט' לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות צ"א - ועיין דיבור, אותיות י"ג י"ד; ברית, אות מ"ט)

📖 **וירא את ישראל שכן לשבטי ...** (במדבר כד, ב)

ופירש רש"י: ראה שאין פתחיהן מכוונין זה כנגד זה עלה בלבו שלא לקללם, כי בלעם רצה להכניס בהם עין רעה חס ושלו, כי בלעם כנגד תיקון התפלה דקדשה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "ויאמר מואב אל זקני מדון". מנהיגם של אלו במדין נתגדל וכו'. אמרו: אין כחו אלא בפה, אף אנו נבוא עליהם באדם שכחו בפה, כי ראה שהצלחת ישראל רק על ידי תפלה שכל תיקונה על ידי אמת, ורצה להביא את בלעם שכל כחו להפך הוא בפה, שהיה מסתכל תמיד בעין רעה על כל אחד למצא בו מום וחסרון והיה גומר בפיו הטמא לרעה עד שהיה לו כח לקלל ולהזיק חס ושלו, אבל כשראה

שאינו פתחי ישראל מכוונין זה כנגד זה, עלה בלבו שלא לקללם, כי זה ידוע שעיקר אחיזת הסטרא אחרא, שהוא מחלקת דסטרא אחרא, הוא ממחלקת שבין ישראל בעצמו, כשיש חס ושלו ביניהם מחלקת, ומסתכל כל אחד על חברו לרעה מחמת האמת שלו, כי כפי דעתו אין טוב בעיניו האמת של חברו, שעל ידי זה כל רבוי המחלקת שבעולם, ומשם אחיזת הסטרא אחרא להכניס עין רעה ולהזיק, חס ושלו. וזה בחינת מה שאסרו רבותינו ז"ל לעשות חלון או פתח כנגד חלונו או פתחו של חברו, כי האמת הפשוט של רב בני אדם אינו ברור וזך עדיין כל כך עד שיהיה מאיר בעצמו, רק שהוא בבחינת חלון ופתח שדרך שם נכנס האור; אבל אסור להסתכל על ידי החלון שלו, שהוא בחינת האמת שלו, בהחלון של חברו, שהוא בחינת האמת של חברו, כי יכולין לבוא על ידי זה לידי מחלקת, שמשם כל ההזקות שבעולם רחמנא לצלן.

ועל כן על ידי שראה שאין פתחיהן מכוונים זה כנגד זה ואין מסתכל כל אחד בהאמת של חברו ואין לו עין רעה בחברו, על ידי זה לא היה לו כח לקללם, כי נתבטל אחיזתו. ועל כן נתהפך לברכה ואמר: "מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל". ופירש רש"י שם: על שראה שאין פתחיהן מכוונים וכני"ל. וזהו שפירש רש"י שם: דבר אחר ימה טבו אהליך, אהל שילה וכו' ובית עולמים שהם בחינת בית התפלה, כמו שכתוב: "כי ביתי בית תפלה יקרא וכו'". כי הכל אחד, כי על ידי שאין פתחיהן מכוונים ואין פוגמים באמת, על ידי זה יכולים להתפלל, שזהו קדשת אהלים ומשכנות של ישראל.

ועיקר הוא קדשת הבית המקדש ששם מתקבצים כל השנים עשר שבטים, כל השנים עשרה נסחאות התפלה, כי דרך שם מעלה הצדיק שהוא בחינת אבן טוב את כל התפלות של ישראל שהם בבחינת חלון על ידי נקדת האמת שמוצא בהתפלה של כל אחד, שכל זה הפך הקלקול הבא על ידי שמסתכל אחד בחברו שהוא בחינת פתח נגד פתח.

ועל כן שני הפרושים אחד ותלויים זה בזה, שעל ידי שאין פתחיהן מכוונים ואין פוגמין בהאמת שהוא תיקון התפלה, שזהו בחינת מה טבו אהליך יעקב, שהם הדירות והבתים של ישראל, על ידי זה בעצמו מה טבו אהליך ומשכנותיך, שהם בחינת בתי כנסיות ובתי מדרשות של ישראל. ועיקרם הבית המקדש, שהם בתי התפלה של ישראל שתיקונם על ידי האמת. (הלכות נזקי שכנים - הלכה ה', אותיות ב' ג' לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות מ"ו; ועיין אמת, אות ט"א)

(ספר אפי הנחל ב' - מכתבים סו-סז)

חכמת

📖 **לבי יקירי, אשר נשא את נפשו ורוחו, את לבו ושכלו אל הצדיק, וסלק כל חכמתו ודעתו לגמרי לגבי הצדיק אשר לפניו ואחריו לא קם כמוהו, כאילו אין לו שום שכל כלל.**

גוף ונפש זה בחינת חכמות חיצוניות וחכמות התורה, כי חכמות חיצוניות חכמת הטבע הוא בחינת גוף, בהמה, כסילות, כנגד חכמת התורה שהוא בחינת נפש, בחינת אדם, בחינת דעת אמת. וצריך כל אחד להכניע הגוף והחמר לגבי הנפש, דהיינו להכניע ולבטל חכמת הטבע כנגד חכמת התורה, ולקשר הכל אל התורה הקדושה.

האדם, יש לו בכחו לבטל הסטרא דמותא מעצמו, להכניע הגוף והחמר שהוא בחינת מיתה. צריכין לדבר הרבה לפני ה' יתברך עד שיהיה הגוף בטל לגמרי כאין וכאפס.

חוקר עד ביאת המשיח

התבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל ...!

לבי יקירי, החושב מחשבות ותחבולות להודיע לפאר ולפרסם ולהאיר אור האמת בעולם, שהוא הצדיק האמת, אור האורות, המאיר עינינו באור אלקותו גם במחשכים המרורים שיש עכשיו בעולם.

האדם צריך תמיד למסר רוחו ונפשו עם כל תנועותיו וחיותו להי' יתברך, שעל-ידי זה הי' יתברך מתגלגל עמו ברחמינו ומודיעו מהצדיק האמת שמציל נפשו מיצר הרע העושק את הבריות, שרוצה לגזול ולעשוק חס ושלוש מעט הטוב של נפשו שיש בו עדיין, כי הוא אורב על נפש האדם תמיד, וצריך רחמים רבים והתגברות גדול עד שימלט נפשו מיד שאול וישוב נפשו למקומה ומנוחתה.

עצות ותפילות

(לקוטי עצות – תלמוד תורה, סימן נ"א)

בלי עסק התורה אי-אפשר לחיות. כי לפעמים בוער האדם להשם יתברך, אבל הוא יותר מדאי, עד שהיה אפשר להיות נשרף לגמרי חס ושלוש מגדל התבערה חוץ מהמידה, ועל-ידי עסק התורה מקרר אש התבערה שיהיה במידה כראוי ויכול להתקיים. וכן להפך חס ושלוש, שלפעמים בוער האדם אל תאוות עולם הזה כל כך, עד שהיה אפשר לשרף כל הגוף חס ושלוש מעצם תבערת אש התאוות, אבל כשלומד תורה מגנת עליו ומצלת אותו ומכבה האש הבוהר בו ויכול לחיות. נמצא שעיקר החיות על-ידי התורה (לקוטי מוהר"ן א', סימן ע"ח).

... אבי אב הרחמן, קרבני לתורתך הקדושה, וזכני להגות בתורתך יומם ולילה, עד שאזכה לקרר כל חמימותי על-ידי דבור פי בתורה ותפלה. כי אתה יודע עצם תבערת מדורת לבבי, אשר לבבי בוער מאד ברשפי שלהבת, לפעמים לבבי בוער מאד אליך כיקוד יקוד אש, "כי עזה כמות אהבה קשה כשאול קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת-יה". אבל הוא יותר מהמידה, עד שיכול לאוקיד כל גופי חס ושלוש, ובתוך כך נתבלבל דעתי וחוזר ובוהר לבי חס ושלוש, אל התאוות עולם הזה כלפידי אש, "כמו תנור בוערה מאפה", עד אשר רוצים חס ושלוש, לאכל ולשרף את גופי ונפשי חס ושלוש, ואיני יודע להיכן לברח ולהטמן מפני האש הגדולה הזאת, ואני הולך נע ונד בארץ הנשמה הזאת ואין לי שום מנוחה מרודפי.

"שקדתי ואהיה כציפור בודד על גג". כספינה המטרפת בלב ימים, עולה שמים ויורד תהומות, כי העליה היא שלא כסדר והירידה שלא כסדר, "כאיש שכור וכגבר עברו יין". ודעתי עכורה וכל חכמתי תתבלע, כי כל מה שרציתי להתחכם בתחבולות ועצות כנגד אויבי נפשי לא עלתה בידי מאומה. אנא ה', אתה ידעת את כל אשר נעשה עמי מעודי עד היום הזה, ועתה הי' אלקיני, אבינו אתה, אנחנו החומר ואתה יוצרנו ומעשה ידך כלנו. הנני בידך כחומר ביד היוצר, כי עתה אין לי שום חכמה ואין תבונה ואין עצה, כי אם לזעק ולצעק אליך לבד עד שתחנני ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה, ותקרביני אליך למען לבד :

מלא רחמים, תן לי בית מנוס לתוך דבורי תורה ותפלה, שאזכה להרבות בדבורי תורה ותפלה בכל יום ויום, ורוח אלקים של הדבור הקדוש ירחף עלי ויגן בעדי ויצילני וינשב על לבי ויכבה אש התאוות, עד שיתבטלו כל התאוות ממני מעתה ועד עולם. ואזכה על-ידי התורה הקדושה לצמצם גם את ההתלהבות דקדשה אליך, שיהיה ההתלהבות אליך בהדרגה ובמידה כרצונך הטוב באמת לאמתו, ולא אצא חוץ מהמידה כלל. ותצילני בזכות הדבור הקדוש, בזכות התורה הקדושה, מכל מיני חטאים ועונות ופשעים ומכל התאוות רעות, ותגרש הרוח שטות ממני. ותזכני להמשיך עלי רוח חיים, רוח הקדש, דרך החבל דקדשה על-ידי הדבור דקדשה. ותקים בנו מקרא שכתוב, ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר ביקשתי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. וזוכה להעלות המלכות דקדשה מהגלות. ותזכה אותנו ואת כל עמך בית-ישראל שזוכה כל אחד ואחד לגלות חלקי קדשת משיח המשרש בקרב כל אחד ואחד מישראל. ותמשיך עלינו חיים טובים וארכים ותזכנו לחיים נצחיים, ותחמל עלינו ותושיענו ותזכנו לעמך ולקום בתחיית המתים לחיי עולם עם שאר הצדיקים והחסידים והתמימים והכשרים: (לקוטי תפילות א' – מתוך תפילה ע"ט)

(ספר ימי מוהר"ן חלק ב' – סימן קנה-קנה)

סיפור

ביום שני, פרשת בלק יצאתי מטבריא ולוו אותי בכבוד גדול ביום שלישי באתי לצפת, ביום רביעי הייתי על קבר בנייהו בן יהודיע ביום חמישי חזרנו והלכנו שנית על קבר האר"י זכרונו לברכה בשבת קדש אכלתי אצל הרב מסקוליע לביל שבת רקדתי בשמחה עם רבי אבא שו"ב ורבי משה יונה ביום שני, פרשת פינחס חזרנו והלכנו למערת הושע בן בארי, ואז פתח לנו נער אחד את הפתח ונכנסו לשם ושפכנו שיחנו שם בבכי ובתחנונים, ואז כבר היינו מוכנים לצאת מצפת לחזר לביתנו :

ביום שלישי פרשת פינחס יצאנו מצפת לחזר לביתנו, ולוו אותנו רב החשובים ואנשים הרבה עד כה עזרני ה' :

ביום רביעי באנו לחיפה בשלוש, ומצאנו שם כל המשלחים ושאר אנשים שיצאו מצפת על דרך לנסוע לחוף לארץ בשבוע העבר :

... ביום חמישי הלכנו על הבית החיים על קבר רבי יצחק נפחא, וגם מנח שם ר' ירמיה דמן חיפה משם הלכנו עד שבאנו למערת אליהו, ולא רצו להניח אותנו לכנס והיה כמה מניעות על זה והשם יתברך עזרני ונצחתי אותם ונכנסנו כלנו לשם והמערה חדוש נפלא ושמחנו שם מאד ואחר כך כשיצאנו עד שבאנו על פתח החצר של המערה, התחילו לשיר ולומר עד שבאנו לתוך שמחה גדולה ורקדנו שם בשמחה בעזרת השם יתברך משם הלכנו עד שבאנו על קבר אלישע בן שפט, אשר עד הנה עמד שם בית תפלה שלהם, וזה סמוך סתר אותה הפאשי (מושל תורכי), ועתה יכולים לילך על קברו הקדוש ותהילה לאל היינו שם אנחנו כלנו בעזרת השם יתברך :

(ר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... היה קשה לי לקבל

יחיה

את זה, מה? פתק? מה אני? מה זה חשוב? מה זה? מי אני? מה אני? אז אחר כך בא עוד פתק, אחרי הפתק הראשון, בא עוד פעם פתק, גם כן היה ככה, אני פתחתי הספר והיה שמה המכתב הזה, בלשון כזה: "מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי היקר", בשביל מה "תלמידי היקר"? "לרדת אליך מספיק, מה זה "תלמידי היקר", "תלמידי היקר? היה קשה לי, אני מצאתי קבר בחיים, מה "תלמידי היקר"? אני "תלמידי היקר", מילא כבר, ככה כתוב, "תלמידי היקר", בשביל מה? "מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי היקר, להגיד לך כי נהנתי מאד מעבודתך", דיבורים כאלה אני לא יכול להתפלל, לא יכול להוציא שום דבר קדושה מפני, ואני רחוק כל כך, "תלמידי היקר, להגיד לך כי נהנתי מאד מעבודתך ועליך אמרתי מיין פייעריל וועט טליען ביז משיח וועט קומען", ואני רואה שאני הייתי כבר סמוך מאד לקבר, והשם יתברך החזיר אותי עוד פעם מעולם הבא לעולם הזה, כי אני יכול לזלזל בהפתק, והוא אומר לי סימן, הסימן שהוא כתב למטה, "ויסימן י"ז בתמוז יאמרו עליך שאינך מתענה", ביום שבעה עשר בתמוז, זה יום תענית קשה מאד כמו תשעה באב, "בשבעה עשר בתמוז יאמרו שאינך מתענה", וזה הסימן אני ידעתי טוב, וסימן י"ז בתמוז, אני יודע מה שהיה י"ז בתמוז, אכלת לפני התפילה, "מאד היה קשה לי לרדת אליך תלמידי היקר". "תלמידי היקר", בשביל מה? "לרדת אליך להגיד לך כי נהנתי מאד מעבודתך ועליך...". אני מצטער מאד על כל הזמן שלא הייתי אצל רבי שמעון (בר יוחאי), מה יש לי לעשות בעולם? אני ורבי ישראל (קרדונר) היינו תמיד אצל רבי שמעון, אז הייתי תמיד צריך להמשיך להיות אצל רבי שמעון... על-כל-פנים... תדע, מעכשיו המקום שלי הוא במירון אצל רבי שמעון, אני משליך את צפת וכל העולם, רק מירון, רבי שמעון... ואני רוצה להיות באיזה מקום במירון, שלא ידע שום אדם שאני שמה, שלא ידעו... הרבה רשעים, רוצחים, שאין למעלה מהם, ועל ידי רבנו נתקרבו כולם להשם יתברך...

מערכת 054-8484486 / 054-8429006

מכתבים ת.ד. 220 כוכב יעקב 90622

תרומות בבנק הדואר מס' 7-2255-89

שידוכים 02-5824048 (13:00-15:00)

אימייל Shabat.Breslev@gmail.com

ארכיון www.nanach.org/parsha

